

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 275/06-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. marca 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti K. S., K., zastúpenej advokátom JUDr. R. B., K., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 701/01 za účasti Okresného súdu Košice I, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo K. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 701/01 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Košice I p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 701/01 konal bez zbytočných prietáhov.

3. K. S. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Košice I p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia K. S. v sume 5 788 Sk (slovom päťtisíc sedemstoosemdesiatosem slovenských korún) na účet jej právneho zástupcu JUDr. R. B., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Okresný súd Košice I je p o v i n n ý uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia v sume 5 788 Sk (slovom päťtisíc sedemstoosemdesiatosem slovenských korún) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 7000060515/8180 vedený v Štátnej pokladnici do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 275/06 zo 14. decembra 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť K. S. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 701/01.

Zo sťažnosti, jej doplnenia a vyžiadaného súvisiaceho spisu okresného súdu vyplýva, že sťažovateľka podala 22. júna 2001 okresnému súdu žalobu o „*určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a prísl.*“ proti vtedajším Ž., (...), so sídlom v K. (ďalej len

„žalovaná“).

Pretože okresný súd po zrušení prvostupňového rozhodnutia krajským súdom v jej právnej veci nekonal, podala sťažovateľka 14. októbra 2005 sťažnosť na prieťahy v konaní adresovanú jeho predsedovi, ktorý ju v odpovedi z 31. októbra 2005 uznal za dôvodnú, za vzniknuté prieťahy sa ospravedlnil a oznámil, že vec bude sledovať do právoplatného skončenia.

Sťažovateľka uviedla, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo konanie v uvedenej veci právoplatne skončené.

V sťažnosti sa sťažovateľka domáhala, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhodol, že postupom okresného súdu bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal okresnému súdu v predmetnom konaní konať bez zbytočných prieťahov a súčasne žiadala, aby jej ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie v sume 70 000 Sk, ako aj trovy právneho zastúpenia.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr 2430/05 doručeným ústavnému súdu 29. januára 2007, v ktorom chronologicky opísal priebeh predmetného konania a v závere vyjadrenia uviedol, že:

„Predmetom konania je pracovný spor o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou podľa § 46 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce zo dňa 20. 12. 2000. V priebehu konania došlo k zmene v osobe žalovaného a bolo potrebné zisťovať právne nástupníctvo. Konanie možno považovať po vecnej stránke za zložitejšie.

Dĺžku konania ovplyvnili aj zmeny v osobe vybavujúceho sudcu, ktorý vo veci rozhodoval a tiež tá skutočnosť, že pomerne dlhší čas sa spis nachádzal na Krajskom súde v Košiciach, ktorý rozhodoval o odvolaní (od 17. 9. 2003 do 17. 3. 2005 a od 28. 7. 2006 až doposiaľ).

Tieto skutočnosti však nemožno zohľadniť na ťarchu sťažovateľky.

Sťažovateľka ani žalovaný svojím správaním neprispeli k predĺženiu doby súdneho konania.“

Právny zástupca sťažovateľky podaním doručeným ústavnému súdu 2. februára 2007 reagoval na vyjadrenie okresného súdu k sťažnosti. Jeho obsahom bol návrh, aby ústavný súd rozhodol vo veci sťažovateľky v zmysle navrhovaného petitu, ako aj súhlas sťažovateľky s upustením od ústneho pojednávania vo veci jej sťažnosti.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval a prijal na ďalšie konanie III. senát ústavného súdu. Na základe rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2007 sa stal sudca spravodajca v tejto veci členom IV. senátu. Vzhľadom na to vo veci samej o sťažnosti sťažovateľky rozhodoval IV. senát ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto nálezu.

II.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti a zo súdneho spisu okresného súdu zistil nasledovný priebeh a stav konania:

- 22. júna 2001 sťažovateľka podala žalobu o „*určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a prísl.*“ proti žalovanej,
- 4. júla 2001 okresný súd vyzval žalovanú na vyjadrenie k pripojenej žalobe (urobila tak 26. júla 2001),
- 9. januára 2002 okresný súd nariadil termín pojednávania na 18. február 2002, ktoré bolo odročené na 22. apríl 2002 z dôvodu, že sťažovateľka trvala na prítomnosti svojho právneho zástupcu,
- 22. apríla 2002 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo po vykonanom dokazovaní odročené na 11. jún 2002; pojednávanie uskutočnené 11. júna 2002 bolo po vyjadreniach účastníkov konania a oznámení, že nemajú ďalšie návrhy na dokazovanie, odročené na 10. september 2002,

- 10. septembra 2002 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo po vykonanom dokazovaní odročené na neurčito s tým, že žalovaná je povinná predložiť súdom určené písomnosti (urobila tak 16. septembra 2002),
 - 9. decembra 2002 okresný súd nariadil termín pojednávania na 10. marec 2003, na tomto pojednávaní bol vyhlásený rozsudok, proti ktorému žalovaná podala 9. júna 2003 odvolanie,
 - 17. septembra 2003 bol spis predložený Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o odvolaní, ktorý 28. apríla 2004 vrátil vec okresnému súdu za účelom zistenia, či odvolanie podala oprávnená osoba,
 - 12. mája 2004 okresný súd vyzval žalovanú na predloženie dokladov, z ktorých bude možné zistiť právne nástupníctvo (urobila tak 25. mája 2004),
 - 8. júla 2004 bol spis opäť predložený krajskému súdu, ktorý 7. februára 2005 uznesením sp. zn. 12 Co 214/04 rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie (spis vrátený okresnému súdu 17. marca 2005),
 - 6. apríla 2005 bola vec pridelená novému zákonnému sudcovi,
 - 31. augusta 2005 okresný súd vyzval S. B., (...), o zaslanie potvrdenia o práceneschopnosti sťažovateľky za určené obdobie a Okresný súd Bratislava I na zaslanie notárskej zápisnice o zrušení žalovanej,
 - 17. októbra 2005 okresný súd nariadil termín pojednávania na 21. november 2005, ktorý bol pre práceneschopnosť zákonného sudcu 16. novembra 2005 zrušený,
 - 2. decembra 2005 bola vec pridelená ďalšiemu zákonnému sudcovi,
 - 19. decembra 2005 bola vec opäť pridelená novému zákonnému sudcovi,
 - 23. marca 2006 okresný súd nariadil termín pojednávania na 20. apríl 2006, ktoré bolo po vykonanom dokazovaní odročené na 5. jún 2006,
 - pojednávanie uskutočnené 5. júna 2006 bolo odročené na 9. jún 2006 za účelom vyhlásenia rozsudku,
 - 21. júla 2006 sťažovateľka podala proti rozsudku z 9. júna 2006 odvolanie,
 - 28. júla 2006 bol spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie, ktorý po zabezpečení prípravy pojednávania nariadil termín pojednávania na 1. marec 2007.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou: „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru, v ktorom s'ťažovateľka je v procesnom postavení žalobkyne, došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' veci, ústavný súd z predloženého spisu zistil, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 20 C 701/01 ide o nárok s'ťažovateľky o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou. Keďže žaloby tohto typu tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd konštatoval, že vec nemožno posúdiť ako právne zložitú. Okresný súd označil predmetné konanie „*po vecnej stránke za zložitejšie*“, keď poukázal na zmenu v osobe žalovanej a nutnosť zisťovania právneho nástupníctva, čo však podľa názoru ústavného súdu neodôvodňuje vecnú (faktickú) zložitost' veci.

K povahe sporu treba dodať, že ide o spor týkajúci sa existenčnej otázky, ktorý má spravidla rozhodujúci vplyv na sociálne postavenie vrátane životnej úrovne

zamestnanca. Táto skutočnosť zvyrazňuje nevyhnutnosť konať v takýchto veciach s náležitým dôrazom na význam výsledku sporu nielen pre zamestnanca a jeho rodinu, ale aj zamestnávateľa a stabilitu pracovnoprávných vzťahov.

2. Správanie sťažovateľky v konaní možno hodnotiť ako aktívne. Ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, z ktorej by bolo možné vyvodiť záver, že jej správanie (alebo správanie jej právneho zástupcu) prispelo nejakým spôsobom k zbytočnému predlžovaniu konania, čo napokon potvrdil aj okresný súd, keď uviedol, že *„sťažovateľka ani žalovaný svojím správaním neprispeli k predĺženiu doby súdneho konania“*.

3. Napokon ústavný súd z hľadiska existencie zbytočných prietáhov hodnotil samotný postup okresného súdu v označenom konaní.

Ústavný súd zistil v konaní okresného súdu nasledovné obdobia nečinnosti, keď okresný súd neurobil vo veci žiadny procesný úkon, hoci jeho postupu nebránila žiadna zákonná prekážka:

- od 26. júla 2001 (doručenie vyjadrenia žalovanej okresnému súdu) do 9. januára 2002 (nariadenie termínu pojednávania na 18. február 2002), t. j. viac ako 5 mesiacov,

- od 17. marca 2005 (vrátenie spisu z krajského súdu) do 31. augusta 2005 (výzva na viaceré inštitúcie o zaslanie podkladov na rozhodnutie), t. j. viac ako 5 mesiacov,

- od 16. novembra 2005 (zrušenie termínu pojednávania nariadeného na 21. november 2005) do 23. marca 2006 (nariadenie nového termínu pojednávania na 20. apríl 2006), t. j. viac ako 4 mesiace.

Uvedené obdobia nečinnosti okresného súdu (spolu takmer 15 mesiacov) mali vplyv na doterajšiu dĺžku konania pred prvostupňovým súdom, ktorá je po zohľadnení doby, počas ktorej sa spis nachádzal na krajskom súde (doteraz spolu viac ako 22 mesiacov), 3 roky a 10 mesiacov.

Dôvody, ktorými okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti ospravedlňoval doterajšiu dobu označeného konania (opakovaná zmena zákonného sudcu), nemohol ústavný súd akceptovať.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 127/04) skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní. Ústavný súd poznamenáva, že nie je možné v žiadnom prípade prenášať technicko-organizačné problémy štátnych orgánov na účastníkov konania, čo platí o to viac, ak to má za následok porušenie ich základných práv alebo slobôd.

Ako nesústredený postup okresného súdu vyhodnotil ústavný súd tú skutočnosť, že v záhlaví rozsudku okresného súdu č. k. 20 C 701/01-108 z 10. marca 2003 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) došlo k nesprávnemu označeniu účastníka (bol označený iný účastník ako ten, ktorý podal odvolanie, keďže v priebehu konania došlo k transformácii žalovanej). Pretože okresný súd túto skutočnosť opomenul, odvolací súd mu 25. marca 2004 vrátil predmetnú vec za účelom zistenia, či odvolanie podala oprávnená osoba. Nadväzne na to okresný súd v priebehu nasledujúcich troch mesiacov zadovážoval potrebné listinné dôkazy za účelom zistenia, kto má byť v tomto spore pasívne legitimovaný, či, kedy a v akom rozsahu prešli práva na žalovanú. V súvislosti s tým je potrebné uviesť, že žalovaná ešte na prvom pojednávaní uskutočnenom 18. februára 2002 oznámila okresnému súdu skutočnosť, že u nej došlo k transformácii.

Po opätovnom predložení veci okresným súdom na rozhodnutie o odvolaní odvolací súd uznesením zo 7. februára 2005 zrušil prvostupňový rozsudok, pričom v jeho odôvodnení uviedol, že z dôvodu nezaobrerania sa včasnosťou podania žaloby sa stalo toto rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, a navyše vytkol okresnému súdu,

že sa nezaoberal pasívnou legitímáciou pôvodne označenej žalovanej, hoci v priebehu konania, ako vyplýva z uvedeného, došlo na jej strane k transformácii.

V súvislosti s uvedeným postupom okresného súdu ústavný súd vzal do úvahy svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej k zbytočným priet'ahom v súdnom konaní nemusí dochádzať len nekonaním príslušného súdu, ale aj neefektívna a nesústredená činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty ohľadom tých práv, kvôli ktorým sa s'ťažovatelia obrátili na štátny orgán, aby o ich veci rozhodol (napr. IV. ÚS 152/04, IV. ÚS 302/04).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 701/01 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza s'ťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo

slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala aj o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 70 000 Sk z dôvodov, že v jej prípade „sa jedná o spor, ktorým sa prejednáva existencia pracovného pomeru, ktorý je zdrojom príjmov sťažovateľky“ a „Status v ktorom sa od podania návrhu (...) nachádza, má pre ňu veľmi nepriaznivý dopad, nakoľko nie je vyriešený jej pracovnoprávny pomer so žalovaným a sociálne výhody s ním spojené“.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k jeho porušeniu došlo takým závažným spôsobom, ktorý vyžaduje nielen deklarovanie tohto porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia.

Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 20 C 701/01, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 40 000 Sk za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. R. B. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch

podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2005, ktorá bola 16 381 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 2 730 Sk, t. j. spolu 5 460 Sk. Trovy právneho zastúpenia a režijný paušál 2 x 164 Sk (§ 16 ods. 3 vyhlášky) boli priznané v celkovej sume 5 788 Sk, ktoré ústavný súd zaviazal Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „kancelária ústavného súdu“) uhradiť ustanovenému právnenému zástupcovi sťažovateľky, a okresnému súdu uložil povinnosť nahradiť tieto trovy právneho zastúpenia kancelárii ústavného súdu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2007